

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 997/2549

นายวินัย ชัยพานิชผู้ร้อง นางสาวรัชณี กิจประยูร กับพวกผู้คัดค้าน

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1656, ป.พ.พ. มาตรา 1627

ย่อ / หลักกฎหมาย

ว. ได้เบิกความเกี่ยวกับการทำพินัยกรรมของผู้ตายสอดคล้องกับคำให้การในชั้นสอบสวนโดย ว. ยืนยันว่า ขณะที่ ว. ลงลายมือชื่อเป็นพยานในพินัยกรรมนั้นได้มีการจัดพิมพ์ข้อความและมีบุคคลอื่นลงลายมือชื่อในช่องผู้ทำพินัยกรรมและช่องพยานมาก่อนแล้ว อ. จึงได้นำพินัยกรรมมาให้ ว. ลงลายมือชื่อเป็นพยาน แสดงว่าผู้ตายทำพินัยกรรมมิได้ลงลายมือชื่อต่อหน้า อ. และ ว. ซึ่งเป็นพยานพร้อมกัน และ อ. และ ว. ก็ได้ลงลายมือชื่อรับรองลายมือชื่อของผู้ตายผู้ทำพินัยกรรมไว้ในขณะนั้นจึงเป็นการไม่ปฏิบัติให้ถูกต้องตามลักษณะการทำพินัยกรรมตาม ป.พ.พ. มาตรา 1656 วรรคหนึ่ง พินัยกรรมย่อมตกเป็นโมฆะตามมาตรา 1705 ผู้ร้องจึงไม่เป็นทายาทผู้รับพินัยกรรมอันจะมีส่วนได้เสียที่จะร้องขอจัดการทรัพย์สินมรดกของผู้ตาย ในระหว่างที่ผู้ตายมีชีวิต ผู้ตายได้กล่าวกับบุคคลในหมู่บ้านว่าผู้คัดค้านที่ 4 เป็นบุตรของผู้ตาย คนในหมู่บ้านก็รู้ว่าผู้คัดค้านที่ 4 เป็นบุตรของผู้ตาย ผู้ตายได้แสดงความเป็นบิดาโดยได้อุปการะเลี้ยงดูผู้คัดค้านที่ 4 โดยพาไปเที่ยวกับผู้ตายและส่งเสียค่าเลี้ยงดูตลอดมาเว้นแต่ขณะที่ผู้ตายถูกคุมขัง นับได้ว่าผู้ตายได้แสดงตนโดยเปิดเผยว่าเป็นบิดาผู้คัดค้านที่ 4 และให้การอุปการะเลี้ยงดูผู้คัดค้านที่ 4 ตลอดมา พฤติการณ์ของผู้ตายดังกล่าวเป็นการแสดงต่อผู้คัดค้านที่ 4 ให้เป็นที่รู้กันทั่วไปว่าผู้คัดค้านที่ 4 เป็นบุตรนอกกฎหมายของผู้ตายที่ผู้ตายรับรองแล้ว ผู้คัดค้านที่ 4 จึงเป็นผู้สืบสันดานเหมือนกับบุตรที่ชอบด้วยกฎหมายตาม ป.พ.พ. มาตรา 1627 เป็นทายาทโดยธรรมของผู้ตายคนหนึ่ง จึงมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ตั้งมารดาของผู้คัดค้านที่ 4 เป็นผู้จัดการมรดกของผู้ตายได้

คำพิพากษา

ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ตั้งผู้ร้องเป็นผู้จัดการมรดกของ นายธวัช กิจประยูร ผู้ตาย ผู้คัดค้านที่ 1 ถึงที่ 3 ยื่นคำคัดค้าน ขอให้ยกคำร้องขอของผู้ร้อง และตั้งผู้คัดค้านที่ 1 เป็นผู้จัดการมรดกของผู้ตาย ผู้คัดค้านที่ 4 ยื่นคำคัดค้านว่า ผู้คัดค้านที่ 4 เป็นบุตรของผู้ตาย กับนางวรวิภา ภูมลาหรือพรมตัน จึงเป็นผู้มีส่วนได้เสียในทรัพย์สินมรดก ขอให้ยกคำร้องขอของผู้ร้องและตั้งนางวรวิภา มารดา โดยชอบด้วยกฎหมายของผู้คัดค้านที่ 4 เป็นผู้จัดการมรดกร่วมกับทายาทอื่นของผู้ตาย ผู้คัดค้านที่ 1 ถึงที่ 3 ยื่นคำแถลงคัดค้าน ขอให้ยกคำร้องขอของผู้คัดค้านที่ 4 ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ยกคำร้องขอของผู้ร้อง กับให้ตั้งนางสาวรัชณี กิจประยูร ผู้คัดค้านที่ 1 กับนางวรวิภา ภูมลาหรือพรมตัน เป็นผู้จัดการมรดกของนายธวัช กิจประยูร ผู้ตาย กับให้มีสิทธิและหน้าที่ตามกฎหมาย ผู้ร้องกับผู้คัดค้านที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษายืน ผู้ร้องกับผู้คัดค้านที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "...พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า นายธวัช กิจประยูร ผู้ตาย เคยทำงานเป็นลูกจ้างผู้ร้อง ต่อมาวันที่ 21 สิงหาคม 2529 ผู้ตายถูกกล่าวหาว่าร่วมกับพวกฆ่า นางสาวเชอรีแอน ดันแคน ถูกควบคุมตัวเป็นเวลานาน 2 เดือน 16 วัน จากนั้นได้รับการปล่อยตัวชั่วคราว ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาเมื่อวันที่ 23 กรกฎาคม 2533 ให้ประหารชีวิตผู้ตาย ต่อมาศาลอุทธรณ์พิพากษากลับ ศาลฎีกาพิพากษายืน หลังจากนั้นผู้ตายได้มาอยู่กับผู้ร้องที่บ้านเลขที่

221 ถึง 223 ถนนศรีภูมิ ตำบลช้างเผือก อำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ และผู้ตายได้นำ ราม เมืองมา เป็นภริยาอีกคนหนึ่ง ผู้ตายกับนายกระแสร พลอยพุ่ม ซึ่งเป็นผู้ต้องหาในคดีฆ่า นางสาวเชอร์แอน ดันแคน ได้ร่วมกันเป็นโจทก์ฟ้องเรียกค่าเสียหายจากสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ระหว่างพิจารณาผู้ตายถึงแก่ความตาย โดยศาลมีคำสั่งอนุญาตให้ผู้คัดค้านที่ 1 เข้าเป็นคู่ความ แทน ต่อมาศาลแพ่งมีคำพิพากษาให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติชำระเงินให้แก่ผู้ตาย ระหว่างมีชีวิต ผู้ตายได้ทำพินัยกรรมตามเอกสารหมายเลข ร.1 ไว้ ผู้คัดค้านที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 เป็นทายาทโดยธรรม ของผู้ตาย คดีมีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของผู้ร้องว่า ผู้ร้องมีสิทธิร้องขอเป็นผู้จัดการมรดกของผู้ตาย หรือไม่ ได้รับความจากคำเบิกความของนายอนันต์ สุทธิสุนทร พยานผู้ร้องซึ่งเป็นพยานในพินัยกรรม เอกสารหมายเลข ร.1 ว่า หลังจากผู้ตายมาปรึกษาพยานเกี่ยวกับการทำพินัยกรรมแล้ว พยานจึง นัดหมายผู้ตายซึ่งจะต้องไปฉายแสงที่โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ให้ไปพบที่โรงพยาบาล วันที่ 16 มิถุนายน 2542 พยานได้ไปที่โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่บริเวณตึกคนไข้ซึ่งอยู่ ห้องใต้ดินอาคารสุจินโณ เมื่อไปถึงพบผู้ตายและนายชาลี ดีทิศ นั่งคอยอยู่ก่อนแล้ว พยานได้นำ พินัยกรรมที่จัดเตรียมไว้ให้ผู้ตายอ่าน จากนั้นผู้ตายได้เข้าไปพบนายแพทย์วิชาญ แพทย์ที่ทำการตรวจรักษา ผู้ตายให้ออกมาเรียกให้พยานเข้าไปพบนายแพทย์วิชาญ โดยนายชาลียังคงคอย อยู่ด้านนอก พยานได้แจ้งให้นายแพทย์วิชาญทราบว่าผู้ตายต้องการการทำพินัยกรรม และมีความประสงค์ให้นายแพทย์วิชาญเป็นพยานในพินัยกรรมด้วย โดยขอให้ออกใบรับรองแพทย์ รับรองสติสัมปชัญญะของผู้ตายให้ด้วย จากนั้นพยานได้ลงลายมือชื่อในช่องพยานในพินัยกรรมซึ่ง จัดทำรวม 3 ฉบับ ได้ส่งพินัยกรรมให้ผู้ตายลงลายมือชื่อครบทั้ง 3 ฉบับ จากนั้นได้ส่งให้นายแพทย์วิชาญลงลายมือชื่อ แต่นายแพทย์วิชาญลงลายมือชื่อเพียงฉบับเดียว การลงลายมือชื่อได้ ลงลายมือชื่อพร้อมกันต่อหน้าทั้งสามคน ส่วนนายชาลี ดีทิศ พยานผู้ร้องอีกปากหนึ่งเบิกความว่า ในวันทำพินัยกรรม นายชาลีไปที่โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่กับผู้ตายและนายอนันต์ โดย นายชาลีรออยู่หน้าห้องซึ่งเป็นประตูแบบบานผลักมีกระจกใสมองเห็นภายในได้ นายชาลีเห็นนาย อนันต์ให้นายแพทย์วิชาญ แล้วหยิบพินัยกรรมที่เตรียมมายื่นให้ผู้ตายลงลายมือชื่อก่อน จากนั้น นายอนันต์ได้ลงลายมือชื่อแล้วยื่นให้นายแพทย์วิชาญ นายแพทย์วิชาญอ่านข้อความสักครู่จึงได้ ลงลายมือชื่อ ต่อมานายชาลีเห็นผู้ตายกับนายอนันต์ให้นายแพทย์วิชาญแล้วออกมาจากห้อง พร้อมกับใบรับรองแพทย์ 1 ฉบับ โดยมีชื่อผู้ตาย นายอนันต์และนายแพทย์วิชาญ นายอนันต์ได้ยื่น เอกสารให้นายชาลีดู และด้วยความรีบร้อนจึงลืมนำนายชาลีลงลายมือชื่อในช่องพยาน นายอนันต์ และนายชาลีอ้างว่านายอนันต์และนายแพทย์วิชาญได้ลงลายมือชื่อเป็นพยานในพินัยกรรม เอกสารหมายเลข ร.1 พร้อมกัน นายชาลีเบิกความยืนยันว่า ขณะนายอนันต์และนายแพทย์วิชาญ ลงลายมือชื่อเป็นพยานในพินัยกรรม นายชาลีเห็นเหตุการณ์โดยมองผ่านทางกระจกใสของ ห้องทำงานของแพทย์ แต่นายแพทย์วิชาญเบิกความว่า ประตูทางเข้าห้องทำงานที่บ้านประตูและ เปิดปิดเป็นบานไม้และมีกระจกอยู่ส่วนบนอยู่เศษหนึ่งส่วนสาม ถ้าประตูปิดคนที่ยืนอยู่ข้างนอกไม่สามารถมองเห็นคนที่ยืนด้านในได้ ส่วนใหญ่มักจะปิด นางสุรณี พุ่มบัว ซึ่งรับราชการอยู่ที่หน่วยรังสี รักษา คณะแพทยศาสตร์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ประจำโรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่เบิกความว่า ในช่วงปี 2542 พยานทำหน้าที่บริการส่วนหน้า และช่วยแพทย์ที่ห้องตรวจประจำกับนายแพทย์วิชาญยืนยันว่า ประตูด้านหน้ามีกระจกปิดอยู่ตรงกลาง หากประตูปิดคนภายนอกไม่สามารถมองเห็นทะลุด้านในได้ เห็นว่า ประตูเข้าห้องทำงานของแพทย์ปกติจะต้องปิดเพื่อป้องกันมิให้ บุคคลภายนอกมองเห็น นายชาลีไม่น่าจะมองเห็นเหตุการณ์ในขณะที่มีการออกใบรับรองแพทย์

และขณะทำพินัยกรรมในห้องทำงานของนายแพทย์วิชาญได้ ได้รับความจากคำเบิกความของ นายแพทย์วิชาญแพทย์ผู้รักษาผู้ตายว่า ในวันที่ 16 มิถุนายน 2542 ขณะนายแพทย์วิชาญ ปฏิบัติหน้าที่อยู่ที่หน้าห้องผู้ป่วย นายอนันต์พยานผู้ร้องได้เข้าไปพบ จำได้ว่าคงมีแต่นายอนันต์ เข้าไปพบ นายแพทย์วิชาญยอมรับว่า ลายมือชื่อในช่องพยานในพินัยกรรมเอกสารหมายเลข ร.1 เป็น ลายมือชื่อของนายแพทย์วิชาญและนายแพทย์วิชาญเป็นผู้เขียนและลงลายมือชื่อใน ใบรับรองแพทย์เอกสารหมายเลข ร.4 ระบุอาการของผู้ตายในขณะนั้นว่ามีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์ดี จึง มีปัญหว่านายแพทย์วิชาญได้ลงลายมือชื่อเป็นพยานในพินัยกรรมพร้อมกับนายอนันต์พยาน ถ้ามคำน ยอมรับว่าเคยให้การไว้ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองเชียงใหม่ เมื่อวันที่ 5 พฤศจิกายน 2546 และให้การเพิ่มเติมอีกเมื่อวันที่ 7 พฤศจิกายน 2546 ที่ กรุงเทพมหานคร ตามเอกสารหมายเลข ค.2 โดยให้การเกี่ยวกับพินัยกรรมว่ามีการพิมพ์ข้อความใน พินัยกรรมมาก่อนแล้ว โดยมีผู้ลงลายมือชื่อในช่องผู้ทำพินัยกรรมและพยานและในคำให้การ เพิ่มเติมได้ให้การตอนหนึ่งว่าผู้ลงลายมือชื่อในช่องผู้ทำพินัยกรรมและพยานได้ลงลายมือชื่อก่อน แล้ว ไม่ได้ลงลายมือชื่อต่อหน้านายแพทย์วิชาญ ในขณะนั้นผู้ตายไม่ได้อยู่กับนายแพทย์วิชาและ หากในวันออกใบรับรองแพทย์ ถ้ามีผู้ตายอยู่ด้วยก็ต้องมีการสอบประวัติและต้องลงในบันทึก ประวัติ แต่ในบันทึกประวัติตามเอกสารหมายเลข ค.9 ไม่ปรากฏ นายสุรสิทธิ์เบิกความว่า ในวันที่ 16 มิถุนายน 2542 มีผู้มาติดต่อขอใบรับรองแพทย์ของผู้ตายจากนายแพทย์วิชาญโดยมาคนเดียว ผู้ตายไม่ได้มาพบนายแพทย์วิชาญเพื่อขอตรวจร่างกายแต่อย่างใด เห็นว่า นายแพทย์วิชาญได้ เบิกความเกี่ยวกับการทำพินัยกรรมของผู้ตายสอดคล้องกับคำให้การในชั้นสอบสวน โดย นายแพทย์วิชาญยืนยันว่า ขณะที่นายแพทย์วิชาญลงลายมือชื่อเป็นพยานในพินัยกรรมนั้นได้มีการ จัดพิมพ์ข้อความและมีบุคคลอื่นลงลายมือชื่อในช่องผู้ทำพินัยกรรมและช่องพยานมาก่อนแล้ว นายอนันต์จึงได้ทำพินัยกรรมมาให้นายแพทย์วิชาญลงลายมือชื่อเป็นพยานแสดงว่าผู้ตายทำ พินัยกรรมมิได้ลงลายมือชื่อต่อหน้านายอนันต์และนายแพทย์วิชาญซึ่งเป็นพยานพร้อมกัน และ นายอนันต์และนายแพทย์วิชาญก็ได้ลงลายมือชื่อรับรองลายมือชื่อของผู้ตายผู้ทำพินัยกรรมไว้ ในขณะนั้น จึงเป็นการไม่ปฏิบัติให้ถูกต้องตามลักษณะการทำพินัยกรรม ตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1656 วรรคหนึ่ง พินัยกรรมตามเอกสารหมายเลข ร.1 ย่อม ตกเป็นโมฆะตามมาตรา 1705 ผู้ร้องจึงไม่เป็นทายาทของผู้รับพินัยกรรมอันจะมีส่วนได้เสียที่ ร้องขอจัดการทรัพย์สินมรดกของผู้ตาย คดีมีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของผู้คัดค้านที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 ว่า ผู้คัดค้านที่ 4 เป็นบุตรนอกกฎหมายของผู้ตายที่ผู้ตายรับรองแล้วหรือไม่ ได้รับความจากคำเบิกความ ของนางวรรณวิภา ภูมลา มารดาของผู้คัดค้านที่ 4 ว่า นางวรรณวิภา รู้จักกับผู้ตายเมื่อปี 2529 และอยู่ กินกันฉันสามีภริยาที่แฟลตสวนพลู กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นของผู้ร้อง ต่อมาได้คลอดบุตรที่ โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ตามหนังสือเอกสารหมายเลข ค.6 ขณะนั้นยังไม่ได้ตั้งชื่อเด็ก เป็นเด็กชายเกิด เมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม 2531 เวลา 12.50 นาฬิกา มีบิดาชื่อนายธวัช กิจประยูร มารดาชื่อนางวรรณวิภา พรหมตัน อยู่ที่เลขที่ 121/16 แฟลตสวนพลู เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร ต่อมาผู้ตายได้ไป แ่้งเกิดที่เขตปทุมวัน โดยตั้งชื่อว่าเด็กชายขวัญ กิจประยูร มีนางวรรณวิภา พรหมตัน เป็นมารดาและ นายธวัช กิจประยูร เป็นบิดาที่อยู่เลขที่ 121/16 แฟลตสวนพลู เขตยานนาวา ตามสูติบัตรเอกสาร หมายเลข ค.15 โดยแจ้งในวันที่ 17 พฤษภาคม 2531 ระบุเกิดวันที่ 16 พฤษภาคม 2516 ตรงกับที่แจ้ง เอกสารหมายเลข ค.6 ในปลายปี 2529 นางวรรณวิภา ทราบว่า ผู้ตายถูกกล่าวหาว่าฆ่านางสาวเชอรี่แอน ดันแคน ผู้ตายได้ปรึกษาเกี่ยวกับเรื่องบุตรและขอร้องให้นางวรรณวิภากลับไปอยู่กับบิดามารดาที่

จังหวัดเชียงราย โดยให้บิดามารดาแจ้งเกิดบุตรในชื่อใหม่เพราะผู้ตายเกรงว่าบุตรจะมีปมด้อย ผู้ตายได้ร่วมกันเผาศพนับเอกสารหมาย ค.15 นางวรวิภาอุ้มเด็กชายขวัญมาที่บ้านขอร้องให้นายทอง พรหมตัน บิดานางวรวิภา เป็นผู้ไปแจ้งเกิดตั้งชื่อว่าเด็กชายกิตติศักดิ์ พรหมตัน หรือน้องเกรียง โดยแจ้งเกิดเมื่อวันที่ 2 มิถุนายน 2531 และเข้ามาอยู่บ้านเลขที่ 103 หมู่ 5 ตำบลทรายขาว อำเภอพาน จังหวัดเชียงราย ตามเอกสารหมาย ค.5 ระบุว่าเด็กเกิดวันที่ 30 พฤษภาคม 2531 เหตุที่ระบุวันดังกล่าวเนื่องจากหากระบุเกิดวันที่แท้จริงคือวันที่ 16 พฤษภาคม 2531 แล้วจะเกิน 15 วัน จะต้องถูกปรับ เด็กชายขวัญกับเด็กชายกิตติศักดิ์หรือเด็กชายเกรียงเป็นบุคคลคนเดียวกัน และเป็นบุตรของผู้ตายกับนางวรวิภา เห็นว่า เด็กชายขวัญเกิดที่โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ตามหนังสือของโรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ ที่ถึงนางวรวิภา ภูมาลา ที่นางวรวิภาขอรับใบเกิดระบุว่า "เด็กชาย.....กิจประยูร เกิดวันที่ 16 พฤษภาคม 2531 เวลา 12.56 นาฬิกา บิดาชื่อนายธวัชกิจประยูร มารดาชื่อนางวรวิภา พรหมตัน อยู่บ้านเลขที่ 121/16 แพลตสวนพลู เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร ในหนังสือก็ระบุว่าเป็นการขอรับใบเกิดของเด็กชายขวัญ กิจประยูร หนังสือดังกล่าวออกโดยผู้ช่วยศาสตราจารย์นายแพทย์เพิ่มยศ โกศลพันธุ์ รองผู้อำนวยการฯ ฝ่ายบริหารปฏิบัติการแทนผู้อำนวยการโรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ ผู้คัดค้านที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 มิได้คัดค้านว่าหนังสือดังกล่าวว่าไม่ถูกต้องแต่อย่างใด จึงต้องรับฟังว่าหนังสือตามเอกสารหมาย ค.6 เป็นหนังสือที่ถูกต้องแท้จริง ซึ่งต่อมาเขตปทุมวันก็ได้ออกสำเนาสูติบัตรเอกสารหมาย ค.15 ระบุว่าเด็กชายขวัญเป็นบุตรของนางวรวิภา พรหมตัน และนายธวัช กิจประยูร การที่ภายหลังมีการเปลี่ยนชื่อบิดามารดาที่แท้จริงของเด็กชายขวัญตามที่นางวรวิภาอ้างก็นับว่ามีเหตุผล นายทองซึ่งเป็นบิดาของนางวรวิภาและมีชื่อเป็นบิดาของเด็กชายกิตติศักดิ์หรือเกรียงตามเอกสารหมาย ค.4 ก็เบิกความว่าความจริงนายทองเป็นตาของเด็กชายกิตติศักดิ์ เด็กชายกิตติศักดิ์หรือเกรียงเป็นบุตรของผู้ตายและนางวรวิภาและเป็นคนเดียวกับเด็กชายขวัญ ซึ่งได้ความจากคำเบิกความของศาสตราจารย์นายแพทย์ธานินทร์ ภูพัฒน์ แพทย์ผู้ทำการตรวจพันธุกรรมระหว่างผู้คัดค้านที่ 4 ว่า มีความสัมพันธ์เป็นเครือญาติกับผู้คัดค้านที่ 1 ถึงที่ 3 และมีบิดาเป็นคนเดียวกันหรือไม่ว่า จากการทดสอบหมีโลหิตและทางพันธุกรรมหรือดีเอ็นเอเชื่อว่าผู้คัดค้านที่ 1 ถึงที่ 2 เป็นญาติพี่น้องและมารดาเดียวกัน โดยผู้คัดค้านที่ 4 เป็นบุตรของนางวรวิภาและนางวรวิภาเป็นบุตรของนายทอง โดยศาสตราจารย์นายแพทย์ธานินทร์ได้ทำรายงานการตรวจพิสูจน์เลือดและดีเอ็นเอตามเอกสารหมาย ค.41 กับยืนยันว่าเด็กชายกิตติศักดิ์ไม่ใช่บุตรของนายทอง ซึ่งสอดคล้องกับคำเบิกความของนายทองที่ว่านายทองเป็นตาของเด็กชายกิตติศักดิ์ ศาสตราจารย์นายแพทย์ธานินทร์ได้เบิกความตอบนายผู้ร้องถามถ้อยกันว่า เป็นไปได้เกินห้าสิบเปอร์เซ็นต์ที่ผู้คัดค้านทั้งสี่จะมีบิดาเป็นคนเดียวกัน ศาสตราจารย์นายแพทย์ธานินทร์เป็นหัวหน้าภาคนิติเวชศาสตร์คณะแพทยศาสตร์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เป็นผู้มีความรู้ความสามารถในทางการแพทย์ที่ได้ศึกษาเล่าเรียน ไม่มีส่วนได้เสียกับฝ่ายใด เชื่อว่ากระทำการตรวจและให้ความเห็นถูกต้องตามหลักวิชาการ จึงรับฟังได้ว่าเด็กชายกิตติศักดิ์ที่เกิดแต่นางวรวิภาไม่ใช่บุตรนายทองแต่อย่างใด ตามสำเนาสูติบัตรเอกสารหมาย ค.15 ก็ระบุว่านางวรวิภาเป็นบุตรที่เกิดกับผู้ตายคือเด็กชายขวัญ โดยเด็กชายขวัญเกิดเมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม 2531 เกิดก่อนเด็กชายกิตติศักดิ์ซึ่งเกิดเมื่อวันที่ 30 พฤษภาคม 2531 เป็นเวลาเพียง 15 วัน จึงเป็นไปได้ที่นางวรวิภาจะคลอดบุตรสองคนห่างกันเพียง 15 วัน ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าเด็กชายขวัญและเด็กชายกิตติศักดิ์หรือเกรียงผู้คัดค้านที่ 4 เป็นบุคคลคนเดียวกัน และเป็นบุตรของผู้ตายกับนางวรวิภา ในระหว่างที่ผู้ตายมีชีวิตได้ความว่าผู้ตายได้กล่าว

กับบุคคลในหมู่บ้านว่าผู้คัดค้านที่ 4 เป็นบุตรของผู้ตาย คนในหมู่บ้านก็รู้ว่าผู้คัดค้านที่ 4 เป็นบุตรของผู้ตาย ผู้ตายได้แสดงความเป็นบิดาโดยได้อุปการะเลี้ยงดูผู้คัดค้านที่ 4 โดยพาไปเที่ยวกับผู้ตาย และส่งเสียค่าเลี้ยงดูตลอดมาเว้นแต่ขณะที่ผู้ตายต้องถูกคุมขัง นับได้ว่าผู้ตายได้แสดงตนโดยเปิดเผยว่าเป็นบิดาผู้คัดค้านที่ 4 และให้การอุปการะเลี้ยงดูผู้คัดค้านที่ 4 ตลอดมา พฤติการณ์ของผู้ตายดังกล่าวเป็นการแสดงต่อผู้คัดค้านที่ 4 ให้เป็นที่รู้กันทั่วไปว่าผู้คัดค้านที่ 4 เป็นบุตรนอกกฎหมายของผู้ตายที่ผู้ตายรับรองแล้ว ผู้คัดค้านที่ 4 จึงเป็นผู้สืบสันดานเหมือนกับบุตรที่ชอบด้วยกฎหมายตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1627 เป็นทายาทโดยธรรมของผู้ตายคนหนึ่ง จึงมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ตั้งนางวรรวิภาเป็นผู้จัดการมรดกของผู้ตายได้ ที่ศาลล่างทั้งสองตั้งผู้คัดค้านที่ 1 และนางวรรวิภาเป็น ผู้จัดการมรดกของผู้ตายนั้นศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของผู้ร้องและของผู้คัดค้านที่ 1 ถึงที่ 3 ฟังไม่ขึ้น" พิพากษายืน

องค์คณะ

สบโชค สุขารมณ์ · ม.ล.ฤทธิเทพ เทวกุล · มนตรี ยอดปัญญา

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/997/2549>